

AdevarulPrezent.com

Dezbateri Actuale Cu Privire La Sfintirea Prin Credinta

Written by **Dennis Priebe**

Îndreptarea si sfintirea sunt termenii folositi pentru a descrie doua faze ale experientei mântuirii. Pentru cel care doreste sa fie mântuit prin moartea ispasitoare a Domnului Isus Hristos, înțelegerea relatiei dintre cele doua faze, precum si relatia dintre acestea si propria lui stare, este cruciala. Care este rolul sfintirii în experienta mântuirii? Din raspunsul la aceasta întrebare, se nasc doua evanghelii diferite. Sa examinam mai întâi dovezile inspirate cu privire la sfintire, iar apoi vom examina câteva dintre dezbaterile care au loc în Adventismul contemporan.

Sfintirea atribuita

1Corinteni 6:11 exprima cu privire la sfintire câteva gânduri care nu sunt prea des luate în considerare. "Si asa erati unii din voi! Dar ati fost spalati, ati fost sfintiti, ati fost socotiti neprihaniti, în Numele Domnului Isus Hristos, si prin Duhul Dumnezeului nostru". Cel care este spalat de pacat, care a fost curatit prin sângele lui Isus si înfatisat înaintea lui Dumnezeu ca fiind îndreptatit si iertat, este de asemenea sfintit, chiar prin acelasi act. Una dintre semnificatiile cuvântului "sfintit" este aceea de a dedica, de a pune deoparte ceva sau pe cineva, pentru un scop sfânt. Când suntem îndreptatiti si sfintiti, noi suntem pusi deoparte pentru a împlini voia Dumnezeu. El nu ne priveste asa cum am fost, îmbracati în hainele murdare ale pacatului, ci asa cum suntem, îmbracati în haina curata a neprihanirii lui Hristos. Noi suntem declarati sfinti si consacratii pentru sfintire, prin aceeasi experienta în care suntem declarati îndreptatiti si iertati de pacate. În acest sens, tâlharul de pe cruce nu a fost doar îndreptatit, ci si sfintit, deoarece fusese pus de o parte pentru sfintire.

În Faptele Apostolilor 26:18, pe drumul Damascului Domnul Isus îi spune lui Pavel: "ca sa le deschizi ochii, sa se întoarca de la întuneric la lumina, si de sub puterea Satanei la Dumnezeu; si sa primeasca, prin credinta în Mine, iertarea de pacate si mostenirea împreuna cu cei sfintiti". Misiunea pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Pavel a fost aceea de a le vesti neamurilor iertarea pacatelor si mântuirea. Daca neamurile s-ar fi întors la Dumnezeu, ar fi fost declarati sfinti prin credinta în Domnul Hristos.

În momentul convertirii, Dumnezeu nu ne atribuie doar îndreptarea ci si sfintirea. Noi suntem dedicati sau pusi deoparte pentru sfintire, iar Dumnezeu ne priveste în lumina caracterului sfânt al lui Isus Hristos. Ca urmare, putem avea siguranta deplina a mântuirii. Se spune adesea ca aceasta evanghelie ne rapeste siguranta mântuirii, dar este cu totul gresit. Când inima este predata lui Dumnezeu si purtam haina neprihanirii lui Hristos, noi avem o pace si o asigurare deplina, continuând sa crestem în Hristos.

Sfintirea împartasita

1Tesaloniceni 4:1,3 este prezentat un aspect mai familiar al sfintirii: "Încolo, fratilor, fiindca ati învățat de la noi cum sa va purtati si sa fiti placuti lui Dumnezeu, si asa si faceti, va rugam, si va îndemnam în Numele Domnului Isus, sa sporiti tot mai mult în privinta aceasta . . . Voia lui Dumnezeu este sfintirea voastra". Sfintirea este o experienta progresiva, în care înțelegem din ce în ce mai bine voia lui Dumnezeu, iar caracterul se dezvolta în conformitate cu aceasta.

"Noi toti privim cu fata descoperita, ca într-o oglinda, slava Domnului, si suntem schimbati în acelasi chip al Lui, din slava în slava, prin Duhul Domnului" (2Corinteni 3:18). Când petrecem timp cu Dumnezeu,

Înțelegem din ce în ce mai bine slava Lui, și devenim tot mai asemanatori cu El din punct de vedere al caracterului. Cu cât petrecem mai mult timp în prezența lui Dumnezeu, cu atât viața noastră reflectă mai mult sfințenia Lui.

Asa cum există două faze ale îndreptării, atribuirea și împartășirea, sau declararea și transformarea, tot astfel există două faze ale sfințirii, declararea și dezvoltarea sau maturizarea. Prima fază este atribuită prin declarare; cea de a doua este împartășită prin trăire. Este incorect să spunem că îndreptarea constituie singura parte esențială a mântuirii, pe motivul că Dumnezeu ne declară neprihaniti, în timp ce sfințirea ocupă un loc secundar deoarece reprezintă lucrarea noastră.

"Viața noastră poate fi desăvârșită în fiecare stadiu al maturizării; chiar dacă planul lui Dumnezeu este împlinit pentru noi, va continua să existe o creștere neîntreruptă" (COL 65). "Sfințirea este o stare exterioară și interioară; o stare în care suntem sfinți în Domnul, fără nici o rezerva, nu doar formal, ci în realitate. Fiecare gând necurat, fiecare poftă patimasă, despart sufletul de Dumnezeu; deoarece Domnul Hristos nu poate așeza niciodată mantia neprihanirii pe umerii unui păcatos, pentru a-i acoperi diformitățile (OHC 214). Cred că este important să observăm că noi nu creștem spre sfințire, ci creștem în sfințire. Noi progresăm în mod continuu în maturitate, începând din starea de sfințiti în care suntem așezați la convertire. Atât timp cât nu îngaduim că păcatul să ne separe de Dumnezeu, vom continua să creștem în sfințire.

"Sfințirea lui Pavel a însemnat un conflict neînțecat cu eul. El spunea: "Zi de zi, eu mor". Voința și dorințele lui se aflau zi de zi în conflict cu datoria și voia lui Dumnezeu. În loc de urma înclinatiei, el împlinea voia lui Dumnezeu, oricât de neplăcută ar fi fost și oricât de mare era suferința produsă firii lui" (4T 299). Natura căzută nu dispăre la convertire, iar experiența sfințirii provoacă în fiecare zi moartea dorințelor și tendințelor egoiste. Probabil că este important să observăm aici, că dorințele și înclinațiile firești sunt ispite, nu păcate, chiar dacă rămân cu noi de la naștere și până la moarte. Ideea esențială este pur și simplu aceea că trebuie să murim zilnic fața de înclinațiile și dorințele noastre firești. „Astfel, vom avea siguranța mântuirii, chiar dacă este posibil ca teologia acestora să nu fie pe deplin înțeleasă. Natura noastră egoistă trebuie crucificată în fiecare zi printr-o nouă consacrare față de Domnul. Neascultarea și faptele egoiste nu sunt niciodată o parte a sfințirii și, pentru a păstra starea de sfințire, trebuie respinse în fiecare zi.

"Numai Domnul Hristos ne poate ajuta și ne poate da biruința. Hristos trebuie să fie totul pentru noi. El trebuie să locuiască în inimă, viața Lui trebuie să patrundă ființa noastră asemenea sângelui care circulă prin vene. Duhul Sau trebuie să fie pentru noi o putere de viață care ne va determina să-i îndemnăm și pe ceilalți să devină sfinți, asemenea lui Hristos (58C 1144). Este absolut crucial să înțelegem că sfințirea nu reprezintă niste fapte bune care sunt ale noastre bune sau parțial ale noastre și parțial ale harului lui Dumnezeu. Sfințirea este lucrarea lui Dumnezeu, de la început, până la sfârșit. Harul, puterea și neprihanirea Lui sunt primite în dar de către ucenicului ascultător. Partea noastră este aceea de a ne așeza voința de partea lui Dumnezeu și de a împlini acele condiții care permit revarsarea continuă a harului Sau asupra noastră.

În îndreptare, partea noastră este să credem în Dumnezeu, să alegem să-L slujim, să încredințăm totul conducerii Sale și să ne marturisim păcatele. Partea lui Dumnezeu este aceea să ne ierte, să ne declare drepti, să ne dezbrace de hainele murdare ale păcatului acumulat de-a lungul anilor și să creeze o nouă ființă, ale cărei valori și dorințe sunt total diferite de cele ale "omului vechi". În sfințire, partea noastră este să alegem ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, să-L predăm zilnic firea noastră căzută și slabă și să îndeplinim tot ceea ce Dumnezeu face posibil în viața noastră. Partea lui Dumnezeu este să ne declare sfinți, să locuiască în mod neînțecat în noi, să confere putere dorinței noastre de a împlini ceea ce am ales și să ne dea capacitatea și tăria de-L asculta în toate domeniile în care El cere ascultare. Dumnezeu ne face întotdeauna în stare să împlinim poruncile pe care le da. Ideea este că: la fel ca îndreptarea, sfințirea este numai prin credință; nu prin credință plus fapte.

Ce putem spune despre efortul omenesc?

Unii au sugerat că în îndreptare, nu este implicat nici un efort omenesc, în timp ce în sfințire este implicat mult efort omenesc. Din acest motiv, doar îndreptarea are valoare mântuitoare, iar sfințirea este o combinație a harului lui Dumnezeu cu faptele omenesti, și nu poate fi altceva decât un rod al mântuirii. Realitatea este că, atât în îndreptare, cât și în sfințire, este implicat exact același gen de efort omenesc.

"Lupta noastră este cea mai mare luptă care a fost purtată vreodată de către om și anume - capitularea eului în fața voinței lui Dumnezeu, supunerea inimii față de suveranitatea iubirii. . . . Biruința nu este câștigată fără

multa rugaciune fierbinte si fara umilirea eului la fiecare pas. Vointa noastra nu trebuie obligata sa coopereze cu slujitorii divini, ci trebuie sa se supuna de buna voie" (MB 141- 142). Împotrivirea inimii firesti, care nu vrea sa capituleze, necesita o lupta intensa, care va avea loc înainte de supunerea vointei noastre fata de Dumnezeu. Aceasta lupta se desfasoara înainte de îndreptare si de nastere din nou. Este un conflict interior, în care noi dorim sa parasim slujirea Satanei pentru a-l sluji lui Hristos, iar aceasta implica un efort dureros. Atât îndreptarea, cât si sfintirea, implica o lupta contra egoismului si a mândriei. Atât îndreptarea, cât si sfintirea, sunt doar prin credinta, dar nici una dintre ele nu are loc fara efort.

"Renuntarea la propria lor vointa, reprezentata, probabil, de practicile si lucrurile preferate, necesita un efort pe care multi ezita sa-l faca, se poticnesc si dau înapoi. Totusi, aceasta lupta trebuie dusa de fiecare inima cu adevarat convertita . . . Trebuie sa câstigam biruinta asupra eului, sa crucificam poftele si preferintele noastre; iar apoi începe unirea sufletului cu Hristos. Dupa ce a fost realizata, aceasta unire poate fi pastrata numai printr-un efort continuu, staruitor si dureros" (5T 47-48). Observati ca acest efort survine înainte de a începe umblarea noastra cu Domnul Hristos si nasterea din nou, iar pentru pastrarea umblarii noastre cu Hristos, în procesul cresterii, este nevoie de un efort si mai mare. Indiferent daca este vorba de îndreptare sau de sfintire, predarea constituie o lupta pe viata si pe moarte, pentru ca eul nu vrea sa moara. Continuarea luptei de supunere a eului necesita cel mai mare efort. Efortul omenesc este o parte a procesului mântuirii, de la început, pâna la sfârșit. S-ar putea dovedi ca înainte de îndreptare, poate fi necesar un efort chiar mai mare decât în sfintire, dupa ce Dumnezeu a creat deja o inima noua, prin nasterea din nou. Adevarata lupta este aceea de a preda vointa lui Dumnezeu. Cel mai mare efort care va fi exercitat vreodata în aceasta lume, este efortul de a fi îndreptat prin credinta. Pericolul efortului omenesc apare când încercam sa câstigam mântuirea urmând metode omenesti, sau când încercam sa îndeplinim partea lui Dumnezeu în lucrarea mântuirii, folosind capacitatile noastre omenesti.

Este sfintirea un rezultat al mântuirii?

A ajuns aproape un obicei sa se spuna ca sfintirea este un rod al Evangheliei. Cu alte cuvinte, noi am fost mântuiti numai prin îndreptare, iar sfintirea este rezultatul acestui fapt. Odata realizata mântuirea noastra, "de acum înainte", urmeaza procesul sfintirii, care dureaza pâna la sfârșitul vietii.

Aceasta perspectiva a fost exprimata cu claritate într-o carte recenta, Beyond Belief, scrisa de Jack Sequiera. "Evanghelia obiectiva (neprihanirea lui Hristos atribuita) este ceea ce ne face vrednici pentru cer - atât acum, cât si în timpul judecatii. Evanghelia subiectiva (neprihanirea lui Hristos împartasita) nu contribuie la calificarea noastra pentru cer; ci dovedeste realitatea atribuirii neprihanirii lui Hristos în viata noastra" (p. 36). "Îndreptarea constituie întreaga neprihanire a lui Hristos, pe care El a pregatit-o pentru noi si, prin urmare, ca sa fim vrednici pentru cer, nu ni se mai cere nimic altceva" (p. 103). "Neprihanirea lui Dumnezeu, (îndreptarea) realizata în Hristos pentru toti oamenii, detine întregul merit. Aceasta, si numai aceasta, constituie tot ceea ce ne face vrednici pentru cer, acum si în timpul judecatii. Pe de alta parte, neprihanirea pe care Dumnezeu o realizeaza în noi, nu are nici o valoare mântuitoare" (p. 170). "Noi descriem cel de-al doilea aspect al mântuirii - Evanghelia subiectiva - ca fiind neprihanirea lui Hristos împartasita. Aceasta este dovada faptului ca neprihanirea lui Hristos a fost cu adevarat atribuita în viata. Ea nu contribuie, nici în cea mai mica masura, la calificarea noastra pentru cer; ea marturiseste, sau demonstreaza ceea ce este deja valabil cu privire la noi în Hristos. Neprihanirea împartasita nu ne face vrednici pentru cer" (p. 32). "Evanghelia credintei plus fapte, sau îndreptare plus sfintire, constituie miezul teologiei romano-catolice. Aceasta este o forma subtila de legalism" (p. 25).

Aici, îndreptarea este echivalata cu credinta, iar sfintirea este echivalata cu faptele. Din aceasta cauza, sfintirea (neprihanirea împartasita) nu poate ocupa nici un loc în procesul mântuirii. Ea poate începe doar dupa ce mântuirea noastra a fost realizata prin îndreptare. Sfintirea nu face decât sa dovedeasca mântuirea; ea nu poate fi o parte a procesului mântuirii. Cu alte cuvinte, este un rezultat al mântuirii, nu o conditie a acesteia.

Sa citim mai întâi în 2Tesaloniceni 2:13. "Noi însa, frati prea iubiti de Domnul, trebuie sa multumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, caci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfintirea Duhului si credinta adevarului". Nimic din ceea ce scrie aici, nu mentioneaza ceva despre mântuirea prin îndreptare. Cele doua conditii ale mântuirii sunt sfintirea si credinta. Noi suntem mântuiti prin sfintire. 1Petru 1:2 adauga: "Dupa stiinta mai dinainte a lui Dumnezeu Tatal, prin sfintirea lucrata de Duhul, spre ascultarea si stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul si pacea sa va fie înmultite". Cât de tragic este faptul ca moartea ispasitoare a Domnului Hristos si lucrarea Duhului Sfânt au fost separate, astfel încât (asa cum spun unii) sa fim îndreptati prin lucrarea lui Hristos si sfintiti prin lucrarea Duhului Sfânt. Realitatea

este lucrarea lui Hristos si aceea a Duhului Sfânt sunt implicate, atât în îndreptare, cât si în sfintire. Nici una dintre acestea nu este mai importanta si mai necesara decât cealalta.

"Singura temelie a sperantei noastre se regaseste în atribuirea neprihanirii lui Hristos si în lucrarea Duhului Sau în si prin noi" (SC 63). Daca unica noastra speranta este neprihanirea atribuita si neprihanirea launtrica, atunci, în procesul mântuirii noastre, avem nevoie, atât de îndreptare, cât si de sfintire.

"Prin credinta în numele Meu, El va va oferi atât sfintirea atribuita, cât si sfintirea ca stare, care va vor face potriviti pentru lucrarea Lui, într-o lume a pacatului si va vor face vrednici pentru mostenirea vesnica a împaratiei Sale" (ST 18 iunie, 1896). Va rog sa observati expresia "va vor face vrednici". Sfintirea ne face vrednici pentru un loc în cer. Comparati aceasta cu declaratia citata anterior, în care se afirma ca, pentru a fi facuti vrednici sa intram în cer, nu este necesar nimic altceva decât îndreptarea, si ca neprihanirea împartasita nu contribuie câtusi de putin la aceasta. Aici ne aflam în fata unei contradictii evidente.

"Prin lucrarea Duhului Sfânt, crestinul este sfintit prin adevar si pregatit sa intre în curtile cerului, deoarece Hristos lucreaza înăuntrul nostru, iar neprihanirea Lui ne este atribuita. Fara aceasta experienta, nici un suflet nu va fi recomandat pentru cer. Daca influenta Duhului si a neprihanirii lui Hristos, nu ne vor pregati pentru atmosfera sfânta a cerului, noi nu vom fi fericiti acolo" (1SM 395). ". . . nimeni nu va fi recomandat pentru mostenirea cerului, daca nu a fost eliberat de pacat, curatat, înnobilat, înaltat si pe deplin sfintit" (ST 2 mai, 1892).

Sfintirea este lucrarea interioara a lui Hristos si a Duhului Sfânt, care ne pregateste, ne recomanda si ne face vrednici pentru cer. Fara o sfintire deplina, nu suntem recomandati pentru cer. În câte alte feluri ar putea fi formulata aceasta idee? În mod evident, sfintirea constituie o parte a procesului mântuirii; este un factor determinant, si nu doar un rezultat al mântuirii. A crede ca sfintirea nu constituie o parte a evangheliei, înseamna a ignora câteva declaratii inspirate foarte clare.

Întrebarea care ramâne este: Conteaza chiar atât de mult daca consideram sfintirea ca parte a mântuirii, sau ca rezultat - rod - al acesteia? Sa ne imaginam un pom care face mere. Nu toate merele sunt de cea mai buna calitate. Unele pot avea viermi, pot fi mici sau diforme, dar cele mai multe sunt mari si gustoase. Vom considera noi ca pomul este atât de nesatisfacator, încât sa ne gândim ca ar trebui sa-l taiem? Sau, pur si simplu, vom ignora merele rele, gândindu-ne ca, atât timp cât produce destul de multe mere bune, pomul ar putea sa ramâna? Atât timp cât seva hranitoare nu este împiedicata sa circule de la radacina spre roade, pomul continua sa fie sanatos si puternic. Viitorul pomului nu este hotărât datorita câtorva mere rele, ci datorita vitalitatii dinauntru.

Daca îndreptarea reprezinta radacina mântuirii, iar sfintirea rodul mântuirii, ce înseamna aceasta? Înseamna ca îndreptarea constituie elementul crucial al mântuirii, care decide daca o persoana este pierduta sau salvata. Sfintirea reprezinta ceea ce apare în viata, dupa ce mântuirea a fost realizata. Este inevitabil ca unele dintre aceste roade sa nu fie de cea mai buna calitate. Probabil ca ne mai pierdem cumpatul destul de frecvent, sau ne îngaduim compatimirea de sine, sau înclinatia de a vorbi de rau câte putin, sau pur si simplu egoismul. Aceste roade ale sfintirii au viermi si neplacute la gust, dar nu au nici o legatura cu sanatatea, în ansamblu, a pomului mântuirii. Atât timp cât îndreptarea este intacta si functionala, ne permitem sa toleram câteva roade rele. Poate ca roadele rele - pacatele - vor dispere daca le acordam suficient timp. Atât timp cât suntem îndreptatiti, suntem mântuiti, chiar daca experienta sfintirii este inconsecventa, apare si dispere, în raport cu tensiunile zilei. Daca sfintirea este numai un rod al evangheliei, atunci nu este esentiala în mântuire. Este frumos sa o ai si probabil ca va apare, dar nu este necesara pentru a fi mântuit. Simplu spus, îndreptarea mântuieste, dar sfintirea nu mântuieste.

Pe de alta parte, daca sfintirea ca stare constituie o parte a procesului mântuirii si nu doar un rod al acestuia, atunci este esentiala, atât pentru mântuirea în sine, cât si pentru a avea într-o relatie mântuitoare cu Dumnezeu. Moartea zilnica fata de eu, nu este un rod potential al mântuirii, ci o parte indispensabila a acesteia. Ea nu se limiteaza doar la o aparitie, posibila cândva, mai târziu.

Exista roade ale mântuirii, pe care este bine sa le ai în viata, dar care nu au nici o legatura cu statutul de mântuit. Este posibil ca emotiile noastre sa nu fie întotdeauna marcate de voiosie, pace si speranta. Este posibil sa nu simtim placerea de a vorbi în public, de a bate la usile vecinilor sau de a conduce un grup de discutii. Toate acestea reprezinta roade sau rezultate ale faptului de a fi mântuit. Mântuirea ne este asigurata, chiar daca în viata noastra, nu se observa nici unul dintre aceste roade. Daca Îi permitem lui

Dumnezeu sa-Si continue lucrarea în viața noastră, poate ca unele, sau toate aceste roade se vor dezvolta în noi, iar noi vom fi multumitori pentru aceasta. Dar ele nu au nici o legatură cu îndreptarea sau starea noastră de oameni mântuiți. Dacă avem rabdare, roadele vor apărea. Dacă locomotiva merge bine, vagoanele vin după ea. Nu trebuie să petrecem atât de mult timp îngrijorându-ne pentru vagoane. Chiar dacă sentimentele noastre nu sunt cele pe care le dorim, putem ști că suntem îndreptați și drepti în ochii lui Dumnezeu.

Dar simțăminte și abilitățile naturale nu sunt același lucru cu sfântirea ca stare a vieții. Primele nu sunt esențiale pentru mântuire, dar sfântirea este absolut necesară. Fără sfântire, nu Îl vom vedea pe Dumnezeu. Sfântirea este atât o însușire atribuită, cât și o experiență trăită. Dacă nu trăim o viață sfântă, nu suntem mântuiți. A crede că sfântirea este numai un rod al mântuirii, înseamnă a crede că aceasta reprezintă doar un accesoriu al mântuirii și că putem fi mântuiți fără a avea o experiență deplină a ei. Dar această concepție este spulberată de nenumărate declarații inspirate. Sfântirea constituie o parte necesară a mântuirii. Îndreptarea și sfântirea aparțin unuia și aceluiași proces. A le separa și a face ca una să fie considerată mai importantă decât cealaltă pentru mântuire, înseamnă a viola Evanghelia lui Hristos; înseamnă a te catara peste zid, în loc să intri pe ușa mântuirii.

Credința evanghelică cucerește un teren tot mai mare în mijlocul Adventismului. Unul dintre exemplele acestui fapt, îl constituie un articol publicat în revista *Ministry* (iulie-august 1995), semnat de J. David Newman, care a fost numit mai târziu editor. Următoarele comentarii sunt reprezentative: "Este ușor să aluneceți în ideea că, dacă nu păzești Sabatul zilei a șaptea, vei fi pierdut. . . . Eu sunt acceptat în mod total de către Dumnezeu, datorită desăvârșirii unei alte Persoane, a ascultării unei alte Persoane. . . . Îndreptarea nu constituie o transformare a caracterului moștenit; aceasta nu conferă neprihanire. . . . Voi sunteți mântuiți, nu pentru că sunteți neprihaniti și nici chiar pentru că sunteți convertiți. . . . ci pentru că, prin credință, v-ați pus încrederea în Isus Hristos și ați ales să depindeți de El. . . . Dumnezeu va transforma prin experiența nasterii din nou (ca parte a sfântirii), astfel încât să aveți dorința de a trăi o viață sfântă. Creșterea în Hristos, care începe aici, constituie lucrarea unei vieți întregi, niciodată pe deplin realizată în viața aceasta. . . . Creștinul va cădea și se va poticni pe calea lui spre desăvârșirea deplină în Hristos. . . . Dumnezeu consideră aceste păcate ca fiind o parte a procesului de maturizare, iar persoana nu suferă condamnarea din partea Lui. . . . Când Dumnezeu l-a privit pe David prin ochii lui Isus, nu a văzut altceva decât un om desăvârșit. David a comis câteva păcate urâte. . . . Dacă David ar fi pierdut mântuirea, aceasta nu s-ar fi datorat adulterului sau uciderii. El ar fi pierdut, deoarece nu a rămas într-o relație de încredere și dependență cu Dumnezeu. . . . Îndreptarea este ceea ce Isus a făcut pentru mine cu două mii de ani în urmă. Ea reprezintă o lucrare încheiată și desăvârșită, care mi se atribuie mie, atunci când îmi pun încrederea în El. Sfântirea este ceea ce Isus face în mine zi de zi, începând cu experiența nasterii din nou. Aceasta reprezintă o lucrare neterminată și îmi este împartășită pe măsura ce cresc în El".

Aceste concepte, atent prelucrate în teoria evanghelică, conduc la declarații de felul celor din cartea *Beyond Belief*, la care ne-am referit anterior. "În credinciosul firească, care este născut din Duhul, dar continuă să umble după lucrurile firii (viața eului), mintea poate dori să împlinească voia lui Dumnezeu, dar trupul rămâne supus legii păcatului. Fără ajutorul Duhului Sfânt, mintea nu poate îndeplini legea păcatului din mădularele noastre. Prin urmare, chiar și o asemenea viață este patată de păcat" (p. 148). "Creștinii firești, care au experimentat nastera din nou, continuă să fie dominați de viața firească" (p. 150). Cum este posibil să fim născuți din Duhul și, în același timp, să fim lipsiți de ajutorul aceluiași Duh? Există oare tipul acesta de oameni - creștin firească sau credincios firească? Ca și cum ai vorbi despre cercuri pătrate! Ori suntem firești, ceea ce înseamnă a fi fără Hristos sau pierdut, ori suntem născuți din nou, ceea ce înseamnă a nu fi condus de firea pământească. Numai credința Evanghelică este cea care separă îndreptarea de sfântire, ca să putem rămâne mântuiți în Hristos și, în același timp, să nu umblăm cu Hristos.

Suntem noi mântuiți în timp ce păcatuim?

O carte recent apărută formulează următoarea întrebare crucială: "Este posibil să păcatuiești, să știi că păcatuiești, să continui să greșești și, în același timp, să rămâi un creștin?" Aceasta este una dintre cele mai importante întrebări pe care le-am putea exprima vreodată, ca păcătoși, în nevoia noastră de mântuire. În răspunsul dat, cartea ne îndrumă spre experiența ucenicilor cu Hristos. "Ucenicii și-au continuat discuțiile pe drumul către Ierusalim, preocupându-se de treburile lor neîncheiate. Dar ei știau că ceea ce fac este greșit, pentru că Îl urmau pe Isus". Treburile neîncheiate reprezintă cearta cu privire la cine să fie cel mai mare în apropiata împărăție a lui Hristos. Dar, acei ucenici erau iertați de Domnul Isus, aduși într-o relație specială cu El și puși deoparte pentru o lucrare specială de către El. Ei erau îndreptați, dar sfântirea lor nu funcționa prea bine în momentul acela. Ei nu experimentaseră încă sfântirea la data aceea. "Din această lecție a

Scripturii, înțelegem ca ucenicii erau vinovați de pacat. Ce pacat? Pacatul mândriei. . . Mândria este unul dintre cele mai rele pacate în ochii lui Dumnezeu. . . Deci, pacatul de care se faceau vinovați ucenicii, nu era un pacat simplu, ci unul grav. Iar ei stiau ca ceea ce fac este gresit si erau constienti de ceea ce fac, dar continuau sa pacatuiasca. . . . Aceasta se încadrează în definiția mea cu privire la pacatul cunoscut, pacatul continuat, pacatul obisnuit, cultivat si persistent. . . . Pe baza acestei povestiri biblice, putem concluziona ca este posibil sa avem o relatie cu Dumnezeu, care continua, chiar daca, în acelasi timp, în viața noastră exista un pacat cunoscut". (Morris Venden, *How Jesus Treated People*, pp. 43-46).

Ideea exprimata aici este ca, din moment ce ucenicii fusesera îndreptatiti si din moment ce Îl urmau pe Domnul Hristos, faptul ca pacatuiiau în mod voit, nu anula relatia lor cu Hristos. În aceasta evanghelie, singura cale prin care cineva își poate pierde mântuirea este aceea de a-L respinge pe Hristos si îndreptatirea. Atât timp cât cineva Îl urmează în mod declarat pe Hristos si este îndreptatit, starea lui de sfintire este nerelevantă din punct de vedere al mântuirii. Din moment ce ucenicii nu Îl respinsesera pe Hristos sau îndreptatirea, tot ceea ce le lipsea era faptul ca nu evidentiau suficient de bine roadele mântuirii. Absenta unei inimi sfintite, o viața condusa de mândrie si gelozie, nu i-a descalificat pentru cer. (Ne aducem aminte ca Lucifer a fost alungat din cer pentru ca nutrise mândria si gelozia în inima lui?) Acesta este rezultatul prezentării unei evanghelii care spune ca, pentru mântuire este necesara numai îndreptatirea, iar sfintirea vine mai târziu, ca rezultat al acesteia.

În cartea *Beyond Belief*, gasim învățături similare: "Multi crestini sinceri sunt prinsii în capcana unei forme subtile de legalism si traiesc în teama si nesiguranta. De fiecare data când cadem sau pacatuim, încetăm sa mai fim îndreptatiti. Aceasta este o alta înțelegere gresita cu privire la îndreptatire. Este o învățatura monstruoasa, lipsita de orice suport din partea Cuvântului lui Dumnezeu. . . . Daca credem ca pierdem îndreptatirea în Hristos de fiecare data când pacatuim, anulăm în totalitate adevarul îndreptării prin credință" (p. 104). "Faptul ca ne poticnim si cadem în pacat, în timp ce suntem sub har, nu înlătură îndreptatirea si nici nu aduce asupra noastră condamnarea" (p. 166).

În aceasta Evanghelie, ucenicii nu faceau altceva decât sa se poticneasca în timp ce se aflau sub har, deci, ei rămâneau îndreptatiti si mântuiti, desi spiritul lui Satana le conducea inimile. Acesta este rezultatul învățaturii care spune ca îndreptatirea ne face vrednici de mântuire, în timp ce sfintirea este o experienta suplimentara, care apare dupa ce starea de mântuit a fost deja asigurata. Mai este de mirare ca Adventismul contemporan trece prin vremuri grele cu problemele legate de stilul de viața? Daca bijuteriile, filmele imorale si muzica rock sunt doar niste suplimente ale mântuirii, atunci de ce sa facem atâtă zarva cu privire la ele? Tinerii nostri, în special, aud foarte clar aceasta solie. Rationamentele noastre cu privire ceea ce înseamnă a fi un bun martor, o persoana matura sau un exemplu mai bun, sunt foarte slabe si ineficiente în fata atractiei activitatilor pacatoase. Daca tinerii nostri aud în mod constant ca poti sa rămâi în Hristos si sa fii mântuit în timp ce pacatuiesti, atunci pacatul nu mai este chiar atât de respingator. Ei ajung la o întrebare fundamentala: "Ce este absolut necesar pentru mine ca sa fiu mântuit?" Iar raspunsul pe care li-l oferim este "Doar îndreptatirea". Sfintirea, maturitatea si ascultarea vor veni mai târziu, probabil dupa multi ani de înaintare, treptat, pe masura ce vor apare roadele cele bune. Concentrati-va asupra îndreptării, iar ascultarea își va purta singura de grija. Desigur, problemele legate de stilul nostru de viața nu se limitează la tineri. Avem probleme cu pazirea Sabatului, folosirea alcoolului, divortul si recasatorirea si o multime de alte dificultati ale "sfintirii, în biserica din întreaga lume. Atât timp cât vom continua sa învățăm ca sfintirea nu ne face vrednici pentru cer, ci este un rod al mântuirii, problemele stilului nostru de viața nu vor face decât sa se înmulțească.

Acum, urmează sa prezentăm câteva declaratii foarte clare din Spiritul Profetiei. În timp ce le veti citi, comparati cu atentie fiecare dintre acestea, cu afirmatiile citate anterior. "Comiterea cu voie a unui pacat cunoscut aduce la tacere glasul Duhului si desparte sufletul de Dumnezeu. Oricare ar fi sentimentele de extaz ale experientelor religioase, Domnul Isus nu poate locui în inima care desconsidera legea divina. . . . Noi nu putem fi nici o clipa în siguranta, daca ne despartim de Hristos" (MYP 114-115). "Dar comiterea oricarui pacat cunoscut, neglijarea datoriilor cunoscute, în casa sau în afara, vor distruge credința si vor rupe legatura sufletului cu Dumnezeu" (FLB 138). "Au fost cultivate simțaminte gresite si a existat mândrie, multumire de sine, nerabdare si murmurari. Toate acestea ne despart de Dumnezeu" (GAG 139). "Când suntem învinsi si când spiritul nerabdării si cautării greselilor este favorizat, El (Satana) exalta. . . . Aceasta îndurerează Duhul lui Dumnezeu si ne desparte de Taria noastră" (UL 35). "Orice pacat din ei, îi desparte de Dumnezeu" (5T 661). "Fiecare gând necurat, fiecare pofta patimasa, desparte sufletul de Dumnezeu, deoarece Domnul Hristos nu va putea niciodata sa așeze haina neprihanirii pe umerii unui pacatos, pentru a-i ascunde diformitatea" (OHC 214). "Este bine sa va întrebati, cu seriozitate si teama, 'Oare nutresc eu invidie, oare am îngaduit eu ca gelozia sa-si gasească locul în inima mea?' (Letter 55, 1886). "În clipa în care ne despartim de Dumnezeu prin pacat, adica prin încălcarea legii, Satana preia controlul mintii noastre"

(RH 12 iulie, 1887). "Cel mai vag interes fata de nelegiuirea favorizata în inima, ne va lipsi de comuniunea si ajutorul Cerului" (RH 27 martie, 1888). "Când dam curs nerabdării, noi alungam Duhul lui Dumnezeu din inima noastra si facem loc atributelor lui Satana" (2SM 236). "Pacatul este din iad; si daca este îngaduit, Satana este primit în suflet, pentru a aprinde acolo, chiar flacarile iadului" (41 345). "Daca îi acordam (lui Satana) cel mai mic semn de încurajare. . . el va lua în stapânire mintea, si apoi, chiar daca noi credem ca suntem condusi în mod minunat de catre Domnul, vom fi însetati" (RH 9 iulie, 1908).

Este prea clar ca sa putem comite vreo greseala de înțelegere. Pacatul ne desparte de Dumnezeu. Când pacatul este favorizat, Satana preia conducerea inimii, iar Duhul lui Dumnezeu este alungat. Cum am putea crede vreodata ca suntem într-o stare de mântuire, în timp ce pacatuim? Suntem avertizati chiar si cu privire la faptul ca este posibil sa traim sentimente religioase extatice si, fiind în aceasta stare de spirit, sa credem ca Domnul ne conduce. Auto-amagirea si rationamentele justificative sunt componentele principale ale încercarilor lui Satana de a ne amagi si de a ne atrage într-un fals simtamânt de siguranta.

Cu privire la starea noastra de îndreptare în timp ce pacatuim, exista de asemenea câteva declaratii, la fel de clare. "Continua predare a vointei si continua ascultare constituie calea prin care este pastrata binecuvântarea îndreptării" (1SM 397). Nici un om care îl iubeste cu adevarat pe Dumnezeu si se teme de El, nu va continua sa încalce legea în vreo privinta. Oricare ar putea fi declaratia lui, el nu este îndreptatit, ceea ce înseamna iertat" (MLT 250). "Pentru ca omul sa pastreze îndreptarea este necesara o continua ascultare" (1SM 366). "Noi nu trebuie sa fim multumiti, pâna când nu am marturisit fiecare pacat cunoscut, iar apoi este privilegiul si datoria noastra sa credem ca Dumnezeu ne accepta" (RH 4 septembrie, 1883). "Fiecare faradelege duce sufletul într-o stare de condamnare si provoaca dezaprobarea divina" (4T 623).

Este limpede precum cristalul, ca starea de îndreptare si ascultare sunt la fel de legate între ele, ca hidrogenul si oxigenul din apa. Acolo unde lipseste ascultarea, nu exista nici o îndreptare. Noi suntem acceptati de Dumnezeu, doar atunci când pacatele noastre sunt marturisite, ceea ce nu are loc în timp ce participam la ele. Fiecare pacat pe care alegem sa-l înfaptuim, poarta cu sine pedeapsa condamnării. Indiferent cât de ingenioase ar fi explicatiile si interpretarile, credinta evanghelica nu poate fi sustinuta de Spiritul Profetiei. În timp ce ucenicii se certau cu privire la cel care sa fie mai mare dintre ei si, în timp ce inimile lor erau pline de mândrie si gelozie, ei erau nesfintiti, neîndreptatiti si nemântuiti. Mântuirea lor putea fi restabilita numai dupa marturisire si pocainta. Pâna la Cinzecime, ucenicii, pur si simplu, nu si-au pastrat o relatie statornica cu Hristos.

Rezumatul tuturor acestor declaratii poate fi gasit în MH 180. "Viata Sa (a lui Hristos) declara ca natura umana, unita cu natura divina, nu poate pacatui". Nu este suficient de usor de înțeles ca, atât timp cât exista în Domnul Hristos, legatura divino-umana facea imposibil pacatul? Atunci, de ce sa fie diferita în vreun fel legatura divino-umana în ceea ce ne priveste? Va pacatui natura divina din noi, daca nu a facut-o în Domnul Hristos? Deci, când pacatuim, este clar ca am rupt cumva legatura, iar cea dintâi dintre prioritatile noastre ar trebuie sa fie refacerea legaturii. "Asprimea, duritatea în cuvinte sau comportament, vorbirea de rau, cuvintele patimase, nu pot exista în sufletul care priveste spre Isus" (YI 10 februarie, 1898). Cu alte cuvinte, comportamentul necrestinesc si o relatie veritabila cu Domnul Hristos sunt incompatibile. Putem avea sau una sau alta, dar nu ambele în acelasi timp.

Probabil ca este bine sa privim un tablou mai amplu. Pacatul nu ne priveste numai pe noi si propria mântuire. Pacatul înseamna dezonorarea lui Dumnezeu si dovada faptului ca, în marea lupta, Satana are dreptate când spune ca legea lui Dumnezeu nu poate fi pazita, îndeosebi de catre cei care au o natura cazuta. Cum poate fi Dumnezeu îndreptatit, daca poporul Lui dovedeste în cea mai mare parte a timpului, ca Satana are dreptate? Din acest motiv, pacatele credinciosilor sunt cu mult mai grave decât pacatele celor necredinciosi. Ele dovedesc ca legea lui Dumnezeu si puterea Lui nu reusesc sa învinga amagirea Satanei. Daca legatura dintre divin si uman nu demonstreaza ca harul lui Dumnezeu are o putere mai mare decât Satana, care este sensul acesteia, în cele din urma? Îndreptarea si sfintirea constituie calea prin care Dumnezeu își dezvaluie puterea de a transforma si restaura, nu doar aceea de a ierta si de a trece cu vederea.

Legalismul a fost o problema serioasa pentru adventisti, dar acum ne confruntam cu o problema si mai serioasa. Falsa siguranta va distruge mult mai multi adventisti decât a distrus legalismul vreodata. Falsa siguranta este în prezent, cel mai mare vrajmas al nostru si amagirea cu cel mai mare succes a Satanei. Iar falsa siguranta alimenteaza conceptia evanghelica ca îndreptarea mântuieste, iar sfintirea este rodul mântuirii.

Toate acestea ar putea fi foarte descurajatoare pentru noi, cu o singura exceptie - iubirea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este în cautarea permanentă a cailor de a ne respinge. El este un Dumnezeu care caută ceea ce este pierdut, care nu ne va parasii, chiar și atunci când ne razvrătim contra Lui. Desi Dumnezeu nu ne poate mântui în pacat, El continuă să ne iubească și să ne atragă la Sine. Când cadem, există două metode prin care putem trata pacatul nostru. Metoda omenească - metoda Satanei - este justificarea și scuizarea pacatului. Aceasta este metoda despartirii de Dumnezeu, iar despartiti de El nu poate exista mântuire. Metoda corectă de a trata pacatul personal este aceea de a-l recunoaște ca atare și îndată ce are loc. Înțelegem că L-am dezonorat încă odată pe Dumnezeu și că i-am dat dreptate Satanei, și cadem imediat pe genunchi în pocăinta profundă. Un singur lucru ar trebui să ne înspăimânte în această viață muritoare, că nu cumva să ne alunece mâna din mâna Tatălui nostru ceresc. Îi cerem îndată lui Dumnezeu să plece spre noi, să caute mâna noastră întinsă după ajutor și să ne aducă încă odată în siguranță. Nimic altceva nu contează - nici eul, nici reputația, nici imaginea noastră - cu excepția refacerii legăturii cu Dumnezeu. Atât timp cât această legatură este pastrată, noi putem avea o siguranță deplină a mântuirii. Aceasta înseamnă că trebuie să ne ocupăm de tratarea pacatului nostru, nu doar să presupunem că el va dispărea. Trebuie să-i îngăduim lui Dumnezeu să rezolve problema pacatului din noi. "În momentul în care comiteți pacatul, trebuie să alergați direct la tronul harului și să-i vorbiți lui Isus despre el" (ST 15 februarie, 1892).

Dar ce putem spune despre o persoană care pacătuiește și nu are posibilitatea de a se pocăi înainte de moarte? Să zicem că își pierde cumpatul și este ucis într-un accident. Noi venim cu tot felul de teorii pentru a rezolva această situație ipotetică. Teoria noastră preferată este că Dumnezeu cunoaște direcția vieții sale în ansamblu și, ca urmare, ignoră faptul că și-a pierdut cumpatul. Să ascultăm răspunsul lui Dumnezeu la această dificilă problemă. "Satana a cautat să va ranească și să va distrugă, și chiar să va ia viața; dar Mântuitorul vostru v-a aparat de nenumărate ori, ca să nu fiți nimiciti când inima voastră era plină de furie satanică, când limba voastră rostea cuvinte de amaraciune și necredință împotriva Bibliei și împotriva adevărului pe care l-ați susținut mai înainte" (5T 338). "Îngerii nu lasă niciodată pe cel ispitit pradă vrajmasului care, dacă i s-ar permite, ar distruge viețile oamenilor. Atât timp cât există o speranță, oamenii sunt paziti de inteligențele cerești, până când acestia se opun Duhului Sfânt spre pierzarea lor veșnică" (OHC 23). "Dacă oamenii îi cedează vrajmasului și nu fac nici un efort de a se opune, îngerii lui Dumnezeu nu pot face altceva decât să țină la distanță ostirile Satanei, ca să nu-i nimicească, până când, celor aflați în pericol li se va da mai multă lumină, pentru a-i face să se trezească și să caute ajutorul cerului" (1T 345). Răspunsul se întemeiază pe iubirea lui Dumnezeu, nu pe credința evanghelică. Noi nu suntem mântuiți în timp ce pacătuim, dar, atât timp cât mai există o speranță a pocăinței, Dumnezeu ne va ocroti. Dumnezeu îi ocrotea pe ucenicii care pacătuiau, El l-a ocrotit pe David când a pacătuat și nu va face mai puțin pentru noi. Orice om sincer va avea o sansă de pocăinta înainte de moarte. Aceasta este fagăduința lui Dumnezeu, iar noi trebuie să ne încredem în ea, nu în falsele evanghelii.

Oricine va spune că există siguranță în neascultare, va învăța o evanghelie falsă, care reprezintă un pericol cu mult mai serios decât ziua falsă de închinare. În cer vor fi mulți oameni care n-au pazit niciodată Sabatul, dar nu va fi nici un om neascultător. Acesta este motivul pentru care Satana încearcă în mod disperat să înlocuiască evanghelia adevărată cu una falsă. El nu are nevoie să atace doctrina Sabatului, a stării omului în moarte sau a celei de a doua veniri. Tot ceea ce are de făcut este să distrugă evanghelia adventismului și, dacă reușește, ne-a destinat pentru totdeauna blestemului, pur și simplu deoarece, fără Evanghelia veșnică, adventismul nu va mai avea nici o cale de a-și împlini misiunea. Acesta este modul în care Satana încearcă să-i înșele "chiar și pe cei alesi" din zilele noastre. Alesii aud cum aceia în care au avut încredere și pe care i-au respectat, proclamă o evanghelie falsă, iar această evanghelie este foarte ispititoare. Fie că Dumnezeu să ne ajute în pericolul în care ne aflăm!

Unii se întreabă, cum pot deosebi adevărul de eroare, când există atâtea persoane demne de încredere care prezintă idei contradictorii. Cea mai bună cale de a judeca lucrarea unui profesor nu se raportează la ceea ce spune el. Cea mai eficientă cale de a decide eroarea sau adevărul este aceea de a urmări efectul concret al soliei asupra celor care o cred. Nu va concentrați asupra câtorva extremiști care duc solia la fanaticism, ci priviți la ceea ce se întâmplă în general, în rândul celor ce acceptă solia. În ultimii douăzeci de ani, credința evanghelică a avut un impact puternic asupra Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea, prin urmare, avem posibilitatea de a examina rezultatele acestei evanghelii în viața membrilor ei. O serie de analiști denominationali ne-au avertizat că nu înmănam prea bine generației viitoare torta. Îi învățăm pe cei din generația viitoare cum să fie creștini, dar nu și despre locul vital al Adventismului în împlinirea profetiei. Am început să devenim o parte din curentul major al creștinătății. Așa cum se exprima cineva, noi devenim încă o biserică gri, într-o mare de biserici gri. Multă vreme, Adventismul a fost cunoscut pentru înaltele lui standarde privitoare la stilul de viață, dar noi am ajuns atât de speriați de legalism, încât am eliminat aceste standarde, unul câte unul. Permiteți ca valorile culturii populare să înlocuiască valorile pe care Adventismul

le-a sustinut în prima lui sută de ani. Pe scurt, ne aflăm într-un pericol serios de a ne pierde identitatea și ratiunea de a exista. Conceptele privitoare la ispasirea finală și îndreptarea lui Dumnezeu, nu numai că sunt ignorate, dar și contrazise. Parerea mea este că aceste efecte constituie rezultatul direct al popularizării credinței evanghelice în mijlocul nostru. Această evanghelie își aduce roadele. Ea ne învătă că doctrinele și standardele nu sunt esențiale pentru mântuire și că tot ceea ce este importat este o "relație cu Hristos". Dacă permitem ca această evanghelie să invadeze Adventismul în continuare, destinul nostru este acela de a veghea moartea lentă a mișcării profetice rânduite de Dumnezeu.

Un glas din trecut

Într-un articol din *Adventist Review* (august, 1996), Robert Folkenberg ne atrage atenția asupra unei persoane care nu a avut nici o legătură cu Biserica Adventista de Ziua a Șaptea, dar care ne-a spus ceva de o importanță vitală.

"Când Domnul Hristos cheamă un om, El îi cere: vino și mori". Aceste cuvinte devin chiar mai puternice când înțelegem că au fost scrise de către un tânăr teolog german pe nume Dietrich Bonhoeffer, care a fost ucis de nazisti în ultima parte a celui de-al doilea război mondial. Deși ar fi putut să se bucure de un post sigur și confortabil, ca profesor într-unul dintre Seminariile americane, Bonhoeffer și-a pierdut viața luptând împotriva unui regim pe care îl considera o antiteză a oricărui principiu venit din partea lui Isus Hristos. Arestat pentru activitatea sa anti-nazistă, Bonhoeffer a stat într-o închisoare a Gestapo-ului timp de doi, înainte de a fi omorât prin spânzurare, în aprilie, 1945, cu o săptămână înainte ca Aliații să elibereze lagărul. El a înțeles mai bine ca oricine semnificația propriilor lui cuvinte "Când Domnul Hristos cheamă un om, El îi cere: vino și mori". În această declarație, Bonhoeffer a surprins esența uceniciei creștine, și anume, moartea față de eu și deplină predare față de voința lui Dumnezeu, în credință și ascultare.

În cartea sa de capăt, *The Cost of Discipleship*, Bonhoeffer a rostit câteva lucruri pe care Adventismul din zilele noastre are o foarte mare nevoie să le audă. "Harul ieftin este dusmanul de moarte al bisericii noastre. Luptăm astăzi pentru un har pretios". Ce voia de fapt să spună el prin expresia "har ieftin"? "Singurul om care are dreptul să spună că este îndreptat doar prin har, este cel care a parasit totul pentru a-L urma pe Hristos. Un asemenea om știe că invitația la ucenicie este un dar al harului și că aceasta chemare nu poate fi despartită de har. Dar cei care încearcă să folosească harul ca o scuză pentru a nu-L urma pe Domnul Hristos, pur și simplu, se înșeală singuri".

Bonhoeffer se concentra în special asupra celor întâmplate în biserica creștină din cauza harului ieftin. "Dar, oare înțelegem noi faptul că acest har ieftin s-a întors împotriva noastră, asemenea unui bumerang? Pretul pe care trebuie să-l plătim astăzi, sub forma caderii bisericii organizate, nu este altceva decât consecința inevitabilă a strategiei noastre, prin care facem ca harul să fie disponibil tuturor și pentru un pret prea mic. . . . Harul ieftin s-a transformat într-o lipsă de milă evidentă în Biserica noastră Evanghelică. Acest har ieftin nu a fost mai puțin dezastruos pentru viața noastră spirituală individuală. În loc de a deschide calea pentru Hristos, el a închis-o. În loc de a ne chema să-L urmăm pe Hristos, el ne-a întărit în neascultare. Probabil că la început am auzit chemarea de a-L urma și, la porunca Lui, chiar am făcut câțiva pași pe calea uceniciei, dar numai pentru a descoperi obstacolul harului ieftin. Nu a fost acesta un moment greu și lipsit de îndurare? Singurul efect pe care l-a putut avea asupra noastră un asemenea concept, a fost acela de a ne împiedica pe calea progresului și de a ne atrage spre nivelul mediocru al lumii, de a ne distruge bucuria uceniciei, spunându-ne că urmăm o cale aleasă de noi, că ne irosim puterea și ne disciplinăm în zadar, - toate acestea fiind, nu numai lipsite de folos, ci și extrem de periculoase. În cele din urmă, ni s-a spus că mântuirea noastră a fost deja realizată prin harul lui Dumnezeu. Mucul care mai ardea încă, a fost stins fără milă. . . . Bazându-se pe harul ieftin, ei au fost împiedicați pentru totdeauna să ajungă la cunoașterea harului pretios". Nu auzim aceeași solie în Adventismul din zilele noastre? A vorbi despre ascultare este considerat legalism. Trebuie să ne concentrăm asupra iubirii și acceptării. În cele din urmă, tot ceea ce este legat de mântuire a fost realizat pe cruce.

"Înșelați și slăbiți, oamenii au simțit că erau mai puternici, pentru că se aflau în posesia harului ieftin, în timp ce, în realitate, pierduseră puterea de a trai o viață de ucenicie și ascultare. Conceptul harului ieftin a însemnat distrugerea mai multor creștini decât orice merit al faptelor". De aceea este atât de periculos harul ieftin. Când cineva are o asigurare falsă a mântuirii, nu mai dorește nimic altceva, pentru că se simte atât de bine. Harul pretios, care implică predarea și ascultarea, este privit ca fiind fanatism. Și, cât de fascinant este faptul că, în urma cu cincizeci de ani, vorbind într-un context total diferit, pentru o biserică total diferită, Bonhoeffer avertiza că harul ieftin este cu mult mai distrugător decât legalismul. Ascultăm noi aceste cuvinte?

Dar ce este de fapt harul ieftin? În ceea ce ne privește, este natural să declarăm că nu credem în harul ieftin. Nu credem ideea că Domnul Hristos a realizat totul și că noi nu trebuie să facem nimic. Citiți cu mare atenție modul în care Bonhoeffer explică maniera în care acționează acest concept.

A descrie condiția în care este posibilă credința este doar o modalitate de descriere a unei situații în care următoarele două propoziții sunt interdependente și la fel de adevărate: numai cel care crede este ascultător, și numai cel care este ascultător, crede. Este într-un total nebiblic să susținem prima propoziție, fără cea de a doua. Când ni se spune că ascultarea este posibilă doar atunci când există credința, noi credem că înțelegem. Nu urmează ascultarea, credinței, asemenea rodului bun care crește într-un pom bun? Mai întâi credința, apoi ascultarea. Dacă prin aceasta dorim să spunem că ceea ce îndreptățește este credința, și nu actul ascultării, totul este bine, deoarece aceasta este o presuposiție esențială și inevitabilă a tot ceea ce urmează. Dacă, pe de altă parte, facem o distincție cronologică între credință și ascultare, și spunem că ascultarea este consecutivă credinței, noi separăm una de cealaltă și astfel ajungem la o problemă de ordin practic: când trebuie să înceapă ascultarea? Ascultarea rămâne separată de credință. Din perspectiva îndreptării, o asemenea separare este necesară, dar niciodată nu trebuie să pierdem din vedere unitatea lor în esență. Deoarece credința este reală, doar acolo unde există ascultare, niciodată fără aceasta, iar ascultarea nu este altceva decât credința în acțiune. Prin urmare, având în vedere că nu putem vorbi în mod corespunzător despre ascultare ca fiind consecința credinței și, având în vedere că nu trebuie să uităm niciodată unitatea indisolubilă dintre cele două, trebuie să plasăm presuposiția că numai cel care crede este ascultător, alături de presuposiția că numai cel care este ascultător, crede. În primul caz, credința este condiția ascultării; în cel de-al doilea, ascultarea este condiția credinței. . . . În cele din urmă, primul pas al ascultării se dovedește a fi un act al credinței în cuvântul lui Hristos. Dar am înțeles complet greșit natura harului, dacă am presupus că acest prim pas nu a fost necesar, pe motivul că credința deja există. Împotriva acestei idei suntem nevoiți să declarăm în mod categoric că pasul ascultării trebuie făcut înainte ca credința să fie posibilă. Dacă nu ascultă, nici un om nu poate să creadă, (pp. 40, 75).

Observați cu mare atenție ideea exprimată aici. Dacă noi considerăm că ascultarea este un rod al credinței care îndreptățește, atunci am separat credința de ascultare, spunând că ascultarea nu mai este esențială pentru mântuire. Logic vorbind, ascultarea poate începe chiar și la zece ani după îndreptare, pentru că nu este o parte a îndreptării. Să ne amintim, de asemenea, că miezul credinței evanghelice este ideea că ascultarea nu constituie un semn al îndreptării, ci un rod al îndreptării. Bonhoeffer ataca aici tocmai esența credinței evanghelice.

Ce este de fapt harul ieftin, în conformitate cu Bonhoeffer? Învățătura că ascultarea urmează după credință, așa cum cresc roadele bune într-un pom bun. Învățătura că ascultarea este rezultatul și nu condiția mântuirii. Aceasta, spunea el, distruge biserica și provoacă pierderea mai multor suflete decât legalismul. Probabil că este important să ne aducem aminte că concluziile sale erau întemeiate în exclusivitate pe dovezi biblice. El înțelegea în mod clar relația de unitate dintre credință și ascultare. A le separa înseamnă a susține harul ieftin. În lumina acestei înțelegeri, oare nu este harul ieftin predicat pretutindeni în Biserica Adventista de Ziua a Săptea?

Cât de important este să ne amintim încă odată că credința este reală numai acolo unde există ascultare și că credința devine credință numai în actul ascultării. Prin urmare, este evident că ascultarea constituie condiția existenței credinței. De la Abel, la Noe, Avraam, Davin și până la Mântuitorul, Biblia este plină de exemple ale acestei legături strânse. Concepția evanghelică nu poate fi alcătuită decât printr-o separare artificială a acestui fapt evident.

Biblia, pur și simplu, nu înlocuiește iubirea cu sfintirea. Dacă renunțăm la orice impuritate și necurăție, adevărata iubire și sfintirea merg mână în mână. Când pierdem dorința de a fi sfinți, doctrina sfintirii s-a spulberat. Inspirația ne amintește că "sfintirea inimii și curăția vieții au fost marele subiect al învățării lui Hristos. . . . Desăvârșirea, sfintenția, nimic mai puțin decât aceasta, nu le va da succesul în împlinirea principiilor pe care El li le-a dat". (2T 445).

As dori să adresez următoarea recomandare practică privitoare la implicarea personală în procesul îndreptare-sfintire. "Ceea ce trebuie să faceți, este să vă dați voința, voinței Domnului Isus Hristos; și îndată ce faceți aceasta, Dumnezeu o va lua în stăpânire și va lucra în voi, atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Apoi, întreaga voastră natură va fi adusă sub controlul Duhului lui Hristos; chiar și gândurile voastre Îi vor fi supuse. Nu puteți să vă controlați impulsurile și emoțiile așa cum ați vrea, dar puteți să vă controlați voința și puteți face o totală schimbare în viața voastră. Prin predarea voinței voastre lui Hristos, viața voastră va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și unită cu puterea care este mai presus de

toate stăpânirile și de toate domniile" (ST 514). Chiar dacă deosebirile teologice sunt greu de înțeles, noi putem face aceasta. Îi putem preda voința noastră lui Isus. Îi putem îngadui să ia în stăpânire pe deplin viața noastră. Îi putem permite să înfaptuiască buna Sa lucrare în noi. Numai în felul acesta vom avea putere împotriva naturii noastre cazute și împotriva Satanei. Dacă nu vom face nimic altceva decât să-I predăm lui Isus voința noastră, în fiecare zi, vom avea o putere mai mare decât suntem în stare să o explicăm și nu va trebui să ne bazăm pe o evanghelie falsă care să ne ofere o siguranță falsă a mântuirii. Calea lui Dumnezeu este întotdeauna mai bună decât planurile omenești. Fie ca evanghelia lui Avraam, a lui Isus și a lui Pavel să fie evanghelia noastră astăzi.